

Repertoriumnummer 2020 / 1065
Datum van uitspraak 8 juni 2020
Rolnummer 2018/AB/446
Beslissing waartegen beroep 16/1840/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00001651966-0001-0011-01-01-1

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
gedeeltelijk definitief + verzending naar de bijzondere rol

A (RR nr.) wonende te
, appellant op hoofdberoep en geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. Katrien CRAUWELS, advocaat te 2600 BERCHEM (ANTWERPEN),
Fruithoflaan 124 bus 14

tegen

BELGISCHE STAAT, MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, FEDERALE POLITIE, (KBO nr.
0869.909.460) 1050 BRUSSEL, Kroonlaan, 145 A, geïntimeerde op hoofdberoep en
appellante op incidenteel beroep, vertegenwoordigd door mr. Saskia BEECKMANS, advocaat
te 1670 PEPINGEN, Ninoofsesteenweg 131

**
*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 29 maart 2018, 4e kamer (A.R. 16/1840/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 15 mei 2018,
- het tussenarrest van dit hof d.d. 18 november 2019,
- de conclusies na heropening der debatten voor de appellant, neergelegd ter griffie op 23 december 2019,
- de conclusies na heropening der debatten voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 17 februari 2020,
- de voorgelegde stukken.

**
*

De zaak werd regelmatig vastgesteld op de zitting van 27 april 2020 en werd vervolgens overeenkomstig art. 2 van het KB nr. 2 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken (BS 9 april 2020 2de uitgave – hierna verkort aangeduid als KB nr. 2) van rechtswege in beraad genomen op basis van de overgelegde conclusies en stukken, zonder mondeling pleidooi. Alle partijen hadden vóór 27 april 2020 hun stukken neergelegd en ze bevestigden hun akkoord met de data van neerlegging van de conclusies en met de instaatstelling van het dossier. Het arbeidshof heeft geen mondelinge opheldering aan partijen gevraagd, zodat de sluiting van de debatten overeenkomstig art. 2 §5 van het KB. nr. 2 van rechtswege plaatsvond één maand nadat de zaak in beraad is genomen, hetzij op 27 mei 2020. De zaak werd voor uitspraak gesteld op heden.

I. De feiten en de rechtspleging die voorafging

1.

De heer A (° 1962) is in dienst van de Federale Politie. Hij werkt als onthaalbediende.

2.

Op 30 augustus 2005 was hij het slachtoffer van een arbeidsongeval toen hij met zijn motor op weg was van zijn werk naar huis.

Hij werd onderzocht door de bevoegde medische dienst, die besloot tot een blijvende arbeidsongeschiktheid van 8%. De heer A verklaarde zich akkoord op 13 februari 2008.

Dit alles werd bevestigd in een Ministerieel Besluit nr. 1737 van 11 maart 2008 van de Minister van Binnenlandse Zaken, dat aan de heer A werd ter kennis gebracht.

3.

De heer A raadpleegde in 2016 twee artsen en verklaarde dat zijn pijnklachten en functionele hinder waren toegenomen.

Hij werd op 15 maart 2016 onderzocht door dr. Verhille die in zijn verslag van 18 maart 2016 besloot dat de blijvende arbeidsongeschiktheid verergerd was tot 11% in plaats van 8%.

Dr. Coopman besloot in een verslag van 27 april 2016 dat de blijvende arbeidsongeschiktheid ±12% bedraagt.

4.

Met een brief van 9 mei 2016 aan de Personeelsdienst van de Federale Politie schreef de heer A: *“aanvraag tot herziening wegens verergering” ... “Met dit schrijven vraagt ondergetekende (...) de verergering aan voor de letsels ten gevolge van het arbeidsongeval waarvan ik op 30 augustus 2005 het slachtoffer was.”* Hij voegde de voormelde medische verslagen in bijlage en verzocht om de aanvraag over te maken aan “Medex”.

Met een brief van 3 juni 2016 antwoordde de Federale Politie dat zij geen gevolg kon geven aan “de aanvraag tot herziening in verergering” gezien de termijn voor de herziening verstreken was op 11 maart 2011.

5.

Op 29 juli 2016 liet de heer A de Belgische Staat dagvaarden voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

Met een vonnis van 29 maart 2018 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel de vordering ontvankelijk maar ongegrond en veroordeelde de Belgische Staat tot de kosten van het geding.

6.

De heer A stelde hoger beroep in.

Hij vordert in zijn laatste conclusies (na het tussenarrest):

“...Dientengevolge vraagt appellant het arbeidshof het bestreden vonnis te hervormen en bijgevolg:

De oorspronkelijke vordering van appellant toelaatbaar en gegrond te verklaren; In hoofddorde:

De Belgische Staat te veroordelen tot het betalen van alle vergoedingen verschuldigd aan de heer A ingevolge zijn arbeidsongeval van 30 augustus 2005, waaronder met name een jaarlijkse bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid, met ingang vanaf 1 juni 2016;

Ondergeschikt, alvorens recht te doen, een geneesheer-deskundige aan te stellen met als opdracht de heer Dany A te onderzoeken, zijn toestand te beschrijven in verband met het ongeval dd. 30 augustus 2005, advies te geven nopens de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid, hierbij rekening houdend met de fysische ongeschiktheid, de leeftijd, de vakkundigheid, de mogelijkheid van aanpassing en omscholing en het concurrentievermogen op de algemene arbeidsmarkt, alsook specifiek na te gaan of er zich in de gezondheidstoestand van de heer A zoals omschreven in het besluit van 11 maart 2008, een onvoorziene en onvoorzienbare wijziging heeft voorgedaan die in oorzakelijk verband staat met het ongeval van 30 augustus 2005;

In ondergeschikte orde:

De Belgische Staat te veroordelen tot een schadevergoeding van 1 euro provisioneel, waarvan het bedrag overeenstemt met het bedrag van de jaarlijkse bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid, berekend overeenkomstig de verergeringsbijslag voorzien in artikel 5bis van het Koninklijk besluit van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk;”.

7.

De Belgische Staat vraagt in haar laatste conclusies (na het tussenarrest):

“Het hoger beroep van Dhr. A. is onontvankelijk en ongegrond te verklaren, het vonnis a quo te bevestigen en Dhr. A. te veroordelen tot de gerechtskosten van beide instanties.

In meest ondergeschikte orde :

Het voorbehoud te acteren dat de BELGISCHE STAAT maakt omtrent de kosten van een gerechtelijke expertise,

De opdracht van de gerechtelijke deskundige aan te vullen als volgt:

Na te gaan of er in de gezondheidstoestand van het slachtoffer zoals omschreven in het besluit van 11.3.2008, een onvoorziene en onvoorzienbare wijziging heeft voorgedaan die in oorzakelijk verband staat met het ongeval van 30.8.2005;”

De Belgische Staat stelde dus incidenteel beroep in wat betreft de kosten van het geding

8.

In een tussenarrest van 18 november 2019 verklaarde dit hof het hoger beroep en het incidenteel beroep onontvankelijk.

Het hof stelde in hetzelfde arrest vast:

- dat de volgende wetgeving van toepassing was: het K.B. van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol) , dat onder Deel X, Titel III “de arbeidsongevallen en de beroepsziekten” regelt . Artikel X.III.2. van RPPOL bepaalt: “ De regeling ingesteld bij de wet van 3 juli 1967 wordt, met uitsluiting van artikel 16 van die wet, toepasselijk verklaard op de personeelsleden. “. De Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 is dus niet van toepassing maar wel de regeling ingesteld bij de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (met uitsluiting van artikel 16 van die wet¹).
- dat de termijn voor een aanvraag tot herziening inderdaad was verstreken sinds 2011;

¹ Artikel 16 van de wet van 3 juli 1967 bepaalt: “De renten, bijlagen en vergoedingen toegekend aan de personeelsleden van de besturen, diensten of instellingen vermeld in artikel 1, 1°, 3° tot 7° en 10°, alsook aan de in artikel 1bis, 1° en 2°, bedoelde personen vallen ten laste van de Schatkist. Dit geldt eveneens voor de procedurekosten, behalve wanneer het gaat om een tergende en roekeloze eis.

De rechtspersonen vermeld in artikel 1, 2°, 8° en 9°, de korpsen van de lokale politie vermeld in artikel 1, 11°, alsook de instellingen vermeld in artikel 1bis, 3°, dragen de last van de renten, bijlagen en vergoedingen, toegekend aan hun personeelsleden met toepassing van deze wet. Dit geldt eveneens voor de procedurekosten, behalve wanneer het gaat om een tergende en roekeloze eis. De Koning legt daartoe, indien nodig, de verplichting op een verzekering aan te gaan. In dat geval kunnen zowel het slachtoffer als de herverzekeraar geen rechtsovereenkomst tegen elkaar instellen.”.

- dat de heer A in zijn conclusies verklaart dat hij aanspraak maakt op een bijslag wegens verergering gezien zijn gezondheidstoestand pas is verergerd nadat de termijn voor een aanvraag tot herziening was verstreken;
- dat tot op de datum waarop de debatten werden gesloten (16 september 2019), het RPPol nog steeds niet was aangevuld wat betreft het recht op een bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid na de herzieningstermijn.²

9.

Het hof heropende de debatten omdat in het Belgisch Staatsblad van 3 oktober 2019 het KB van 22 september 2019 betreffende de verergeringsbijslag en de overlijdensbijslag ten gunste van de personeelsleden van de politiediensten werd bekendgemaakt.

10.

De partijen legden nieuwe conclusies neer.

De heer A vraagt niet meer dat het hof een prejudiciële vraag zou stellen zoals hij vroeg in zijn vorige conclusies: *"In zoverre het arbeidshof van oordeel zou zijn dat de heer Arcay op grond van de toepasselijke wetgeving geen aanspraak zou kunnen maken op een jaarlijkse bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid na de periode waarbinnen een herziening mogelijk is - quod non -, alvorens recht te doen, de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te richten: "Schendt artikel 3,1° (c) van de Wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, ongevallen op de weg naar en van het werk en de beroepsziekten in de overheidssector, in samenlezing met artikel 1 van diezelfde Wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre deze artikelen niet opleggen dat, in tegenstelling tot wat geldt voor de personeelsleden die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 5bis van het Koninklijk besluit van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, een personeelslid van de Federale Politie dat zich in dezelfde situatie bevindt als voornoemde personeelsleden, aanspraak kan maken op een jaarlijkse bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid?"*

² Dit gebeurde wel in de volgende wetgeving:

- in 2007 : nieuw artikel 5bis van het KB van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, werd gewijzigd door het KB van 7 juli 2007;
- in 2012: nieuw artikel 5bis van het KB van 13 juli 1970 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van sommige personeelsleden van overheidsdiensten of overheidsinstellingen van de lokale sector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, werd gewijzigd door het KB van 26 november 2012.

Voor het overige hernamen de partijen het dispositief van hun vorige conclusies, zoals aangehaald hierboven.

II. Bespreking

11.

Het KB van 22 september 2019 betreffende de verergeringsbijslag en de overlijdensbijslag ten gunste van de personeelsleden van de politiediensten werd bekendgemaakt, voorziet thans in een gelijkaardige regeling als deze van artikel 5bis van het Koninklijk besluit van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, zoals gewijzigd door het KB van 7 juli 2007.

Artikel 1 van het KB van 22.9.2019 voegt namelijk een afdeling 5 toe aan deel X, titel III, hoofdstuk III van RPPol genaamd “verergeringsbijslag”:

Artikel. X.III.30bis.” § 1. Op aanvraag van de getroffene wordt hem een jaarlijkse bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid toegekend, telkens wanneer zijn toestand die het gevolg is van het arbeidsongeval op een blijvende manier verergert na afloop van de in artikel X.III.20, 1°, bedoelde herzieningstermijn, voor zover de graad van arbeidsongeschiktheid, na die verergering, ten minste 10% bedraagt.

§ 2. Het bedrag van de bijslag is gelijk aan het verschil tussen :

1° het product dat men bekomt door de nieuwe graad van blijvende arbeidsongeschiktheid te vermenigvuldigen met het met die graad overeenstemmende bedrag, zoals bepaald in artikel 5bis, § 3, van het koninklijk besluit van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk en,
2° het bedrag van de oorspronkelijke of herziene rente, vóór iedere uitkering in kapitaal.
Indien het overeenkomstig 1° bekomen product lager is dan of gelijk is aan het bedrag van de rente, is geen bijslag verschuldigd.

In het in § 1 bedoelde geval, wordt in voorkomend geval de in artikel 4, § 2, eerste lid, van de wet van 3 juli 1967 bedoelde bijkomende vergoeding toegekend of aangepast.

§ 3. De bijslag is verschuldigd vanaf de eerste dag van de maand die volgt op het indienen van de aanvraag. Bij elke verergering wordt hij herberekend vanaf die datum. De bijslag wordt vanaf de datum van toekenning tegelijk met de rente betaald.

§ 4. De getroffene dient bij een aangetekende brief zijn aanvraag, vergezeld van al de bewijsstukken waaronder ten minste een omstandig geneeskundig verslag, in bij de in artikel X.III.7 bedoelde dienst. Die dienst bezorgt de aanvraag binnen de zeven dagen aan de gerechtelijk geneeskundige dienst.

§ 5. De gerechtelijk geneeskundige dienst onderzoekt de getroffene uiterlijk drie maanden na het indienen van de aanvraag en roept hem hiertoe op.

§ 6. Indien de getroffene zich zonder geldige reden en na twee opeenvolgende oproepingsbrieven waarvan de tweede aangetekend wordt verstuurd, niet aanmeldt bij de gerechtelijk geneeskundige dienst, wordt de uitkering van de vergoedingen en de rente

geschorst vanaf de eerste dag van de maand die volgt op de datum van de tweede oproeping.

De gerechtelijk geneeskundige dienst beoordeelt de deugdelijkheid van de motieven waarom de getroffene niet verschenen is, voor zover hij een schriftelijke rechtvaardiging geeft.

De uitbetaling wordt, zonder terugwerkende kracht, hervat de eerste dag van de maand die volgt op de datum van verschijning van de getroffene, die zonder geldig motief niet was verschenen voor de gerechtelijk geneeskundige dienst.

§ 7. De gerechtelijk geneeskundige dienst behoudt of wijzigt het percentage van de blijvende ongeschiktheid. Hij maakt aan de getroffene bij een aangetekende brief onverwijld zijn gemotiveerde beslissing bekend.

§ 8. De getroffene kan beroep aantekenen tegen de beslissing bedoeld in § 7, bij een aangetekende brief gericht aan de gerechtelijk geneeskundige dienst binnen een termijn van dertig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving.

Indien de getroffene geen beroep aantekent binnen de in het eerste lid bedoelde termijn, maakt de gerechtelijk geneeskundige dienst aan de in artikel X.III.7 bedoelde dienst zijn gemotiveerde beslissing bekend.

§ 9. De beroepskamer bedoeld in artikel X.III.11 roept de getroffene op voor haar te verschijnen.

Indien de getroffene zich zonder geldige reden en na twee opeenvolgende oproepingsbrieven waarvan de tweede aangetekend wordt verstuurd, niet aanmeldt bij de gerechtelijk geneeskundige dienst, beslist de beroepskamer van de gerechtelijk geneeskundige dienst op grond van de elementen in het dossier.

De gerechtelijk geneeskundige dienst beoordeelt de deugdelijkheid van de motieven waarom de getroffene niet verschenen is, voor zover hij een schriftelijke rechtvaardiging geeft.

§ 10. Na het onderzoek maakt de beroepskamer van de gerechtelijk geneeskundige dienst aan de in artikel X.III.7 bedoelde dienst en aan de getroffene bij een aangetekende brief haar gemotiveerde beslissing bekend.

§ 11. De in artikel X.III.7 bedoelde dienst legt aan de overheid een besluit voor dat de in § 8, tweede lid, of in § 10 bedoelde beslissing van de gerechtelijk geneeskundige dienst omvat.

De in artikel X.III.7 bedoelde dienst stelt de getroffene bij een aangetekende brief in kennis van dit besluit.

§ 12. De verergeringsbijslag is ten laste van de Openbare Schatkist en wordt betaald door de Federale Pensioendienst voor wat betreft de personeelsleden van de federale politie en is ten laste van de overheid en wordt betaald door die overheid voor wat betreft de personeelsleden van de lokale politie."

12.

Artikel 6 van dit besluit bepaalt: "Voor elke verergering na de herzieningstermijn en vóór de inwerkingtreding van dit besluit, is de verergeringsbijslag ten vroegste vanaf 1 januari 2006 verschuldigd.

Voor de toepassing van het eerste lid, wordt de verergeringsdatum door alle rechtsmiddelen bewezen.(...)"

Het recht op de verergeringsbijslag kan dus retroactief worden bekomen voor elke verergering na de herzieningstermijn en vóór de inwerkingtreding van dit besluit, namelijk vanaf 1 januari 2006.³ Op die manier hebben de wetgever en Koning klaarblijkelijk willen tegemoetkomen aan de ongelijke behandeling die in het verleden bestond in vergelijking met de personeelsleden uit de privé-sector⁴ en de andere personeelsleden in de overheidssector, zoals de personeelsleden die wel onder het toepassingsgebied vallen van het KB van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk⁵.

13.

De heer A maakt aanspraak op een bijslag wegens veregering vanaf 1 juni 2016. Hij kan dus alsnog een aanvraag indienen, met terugwerkende kracht, op grond van artikel 6 van dit besluit, zoals de Belgische Staat bevestigt in haar conclusies.

De heer A dient daartoe de administratieve procedure te volgen zoals beschreven in voormeld artikel X.III.30bis § 4 en volgende van RPPol. Hij kan bij die gelegenheid ook nog bijkomende bewijsstukken bezorgen. Hij kan de uiteindelijke beslissing ook nog betwisten voor de rechtbank.

14.

Dit alles zou normaal gezien tot gevolg moeten hebben dat de vorderingen van de heer A zonder voorwerp zijn geworden zoals de Belgische Staat inroept.

Uit de conclusies van de heer A blijkt dat hij bezorgd is over het feit dat zijn nieuwe aanvraag pas zou ingewilligd worden vanaf deze nieuwe aanvraag, daar waar hij destijds een aanvraag had ingediend op 9 mei 2016, samen met de medische documenten. Klaarblijkelijk handhaaft hij om die redenen zijn vorderingen.

Het past daarom om de zaak voorlopig naar de rol te verzenden teneinde de heer A in de gelegenheid te stellen eerst een aanvraag op basis van het KB van 22 september 2019

³ Dit was in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 17 mei 2007 tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector en van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971: "Voor elke verergering na de herzieningstermijn en vóór de inwerkingtreding van deze wet, is de verergeringsbijslag verschuldigd ten vroegste vanaf 1 januari 2006."

⁴ Zie artikel 9 van het KB van 10 december 1987 betreffende de bijslagen verleend in het kader van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

⁵ Artikel 5 bis van het KB van 24 januari 1969 voorziet in een bijslag wegens verergering en werd reeds ingevoegd bij KB van 7 juni 2007, waarvan artikel 19 bepaalt: "Voor elke verergering na de herzieningstermijn en vóór de inwerkingtreding van dit besluit, is de verergeringsbijslag verschuldigd ten vroegste vanaf 1 januari 2006. Voor de toepassing van het eerste lid, wordt de verergeringsdatum bewezen door alle rechtsmiddelen."

betreffende de verergeringsbijslag en de overlijdensbijslag ten gunste van de personeelsleden van de politiediensten in te dienen en het gevolg aan zijn aanvraag af te wachten.

Wat betreft de vordering tot schadevergoeding die de heer A voor het eerst instelde in hoger beroep stelt zich overigens de vraag of het arbeidshof bevoegd is om kennis te nemen van deze vordering.

15.

Wat de kosten van het geding betreft: het betreft een geschil inzake arbeidsongevallen als bepaald in artikel 579,1° Gerechtelijk Wetboek. Bijgevolg paste de eerste rechter terecht het verlaagde tarief van de rechtsplegingsvergoeding toe (artikel 4 van het KB 26 oktober 2007).

De kosten zijn ten laste van de Belgische Staat, zoals uitdrukkelijk bepaald in artikel X.III.36 van RPPol: *“De kosten van de administratieve procedure, de gerechtskosten, behalve wanneer het gaat om een tergende en roekeloze eis, en de verplaatsingskosten zoals bepaald in artikel X.III.6, zijn ten laste van en worden betaald door de zorg van de overheid waaronder de in artikel X.III.7 bedoelde dienst ressorteert.”*.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben,

In vervolg op het tussenarrest,

Verklaart het hoger beroep in de volgende mate gegrond,

Hervormt het bestreden vonnis, behalve wat betreft de beslissing over de kosten van het geding,

Opnieuw rechtdoende,

Stelt vast dat de heer A thans op basis van de bepalingen van artikel 6 van het KB van 22 september 2019, met terugwerkende kracht, bij de bevoegde dienst een aanvraag kan indienen voor een bijslag wegens verergering, zoals bepaald in RPPol, Deel X, Titel III, Hoofdstuk III, afdeling 5-Verergeringsbijslag, artikel X.III.30bis §4 en volgende (ingevoegd bij artikel 1 van het KB van 22 september 2019);

Verzendt de zaak naar de bijzondere rol opdat de heer A dergelijke aanvraag zou kunnen indienen en deze aanvraag zou worden behandeld door de bevoegde dienst, waarna

de zaak op verzoek van de partijen of een van hen, opnieuw zal worden vastgesteld, indien er nog betwisting zou bestaan over de vorderingen.

Nodigt de partijen ook uit om het hof te berichten indien de zaak zou mogen worden doorgehaald.

Houdt de beslissing over de kosten aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

C. CORBISIER,
E. MAGNUS,
T. DE RIJCK,
Bijgestaan door

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
D. DE RAEDT, griffier

C. CORBISIER

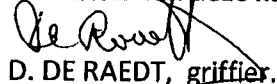

D. DE RAEDT

E. MAGNUS

T. DE RIJCK

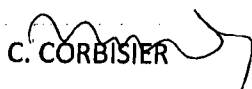
E. MAGNUS. raadsheer in sociale zaken als werkgever en T. DE RIJCK, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider, die hebben deelgenomen aan de debatten en aan het beraad overeenkomstig het KB nr. 2 van 9 april 2020, zijn in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door mevr. C. CORBISIER, voorzitter van deze kamer

D. DE RAEDT, griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 8 juni 2020 door :

C. CORBISIER, raadsheer,
D. DE RAEDT, griffier

C. CORBISIER

D. DE RAEDT

